

M. FIGUEROLA ALDROFEU

1013

LA SOMBRA

10374

DE UN VESTIT

Moline

PREU

4 rals.

reria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20.—BARCELONA.

LA SOMBRA

DE

UN VESTIT

COMEDIA CATALANA

EN UN ACTE Y EN PROSA

ORIGINAL D' EN

M. FIGUEROLA ALDROFEU

*Estrenada ab brillant éxit en lo TEATRE CATALÁ instalat
en lo de ROMEA, la nit del 18 de Maig de 1887.*

BARCELONA

LLIBRERÍA ESPANYOLA DE LOPEZ

2c, RAMBLA DEL MITJ, 20.

A

D. JOSEPH GUARDIOLA

*Recort de son afectissim
amich y S. S.*

L' AÚTOR.

REPARTIMENT

PERSONATGES.	ACTORS.
ESCOLÀSTICA	Donya Catarina Mirambell.
CARMETA	Sreta. Catarineta Fontova.
PAU	D. Lleó Fontova.
ALBERT	» Joaquim Pinós.
LLUIS	» Frederich Fuentes.
JUTGE	» Lluís Muns.

Un municipal y un camálích que no parlan.

La acció en una població dels vols de Barcelona.—Época: are.

Ningú podrá representar, ni reimprimir aquesta pessa, sens permís de autor.

Lo director de la galería intitolada: PROPIEDADES DE OBRA DRAMÁTICAS Y ZARZUELAS, D. Ramiro Monfort y Arxer, qual despatx se troba en la Plassa de Santa Ana, 8 bis, pis tercer, 1.ª, es l'únic ençarregat d'aquesta obra, y ab ell deurán entendrers' tots los teatros societats que vulgan representarla.

Quedan reservats tots los drets.

ACTE ÚNICH.

Sala de primera de una fonda de poble. A la esquerra del costat una porta que dóna á la cambra interior.

A la dreta primer terme porta que dóna á las altres habitacions interiors. Porta al mitj del fondo que dóna á una saleta de confiansa que's veurá degudament disposada ab un armari al mitj.

Mobles propis, un timbre á la tauleta del centre, etc., etc.

Esquerra y dreta las del actor.

ESCENA PRIMERA.

ESCOLÁSTICA y CARMETA; y un camálích ab un mundo que després d' entrarlo dintre la arcoba se'n va; després PAU; las dos primeras entran per la dreta, ab varias maletas, etc.

CARMETA.

¡Gracias á Dèu! ¿Es aquí 'l cuarto?

ESCOLÁSTICA.

Aixó es la sala; y aquí hi ha l' arcoba.

(*Senyalant la porta esquerra.*)

CARMETA.

¿Cóm es qu' está separada ab la porta?

ESCOLÁSTICA.

Per millor comoditat dels viatjants.

CARMETA.

No ho entench.

ESCOLÁSTICA.

Certs misteris....

CARMETA.

Espliquis més clar....

ESCOLÁSTICA.

Dispensi, senyora; hi ha molta gent que m' está esperant. Si se li ofereix rés més, aquí sobra la taula hi ha 'l timbre.

(*Deixant las maletas.*)

CARMETA.

¡Ah! Si veu un jove magre ab un escarat sota del
nás ab forma de vigoti, que vesteix molt estrany y li
pregunta per mí díguili que no hi soch.

ESCOLÁSTICA.

¿Es algun cusi?...

CARMETA.

No 'n gasto; es un tipo que al baixar del tren s' ha
ficat á 'n 'l cotxe que he vingut y m' ha galantejat tot
lo camí fins que ha acabat per marejarme.

ESCOLÁSTICA.

Avuy es moda.

CARMETA.

Aquets xitxarel-los no saben distingir las classes.
¡Oh! figuris vosté qu' ab l' altre cotxe ha d' arribar lo
mèu marit. ¿Cóm me las arreglo? es extremadament ce-
lós y si arriba á fixarse solament ab una mirada del
altre, es capás d' armá una gresca que n' hi haurá per
llogarhi càdiras.

PAU. (*Desde dintre.*)

¡Escolástica!

ESCOLÁSTICA.

L' home 'm crida.

PAU. (*Desde dintre.*)

¡Escolástica!

ESCOLÁSTICA.

¡Ja vinch!

PAU. (*Entra per la dreta.*)

¡Pero dona!... (*Al veure á Carmeta.*) ¡Ay! dispensi...
Com hi ha tants viatjants y ella es la qu' ho arregla tot,
'm creya que estava sola y m' he prés la llibertat de...

CARMETA.

¿Es vosté 'l propietari de la fonda?

ESCOLÁSTICA. (*A Carmeta.*)

Ab lo seu permís, vaig á cumplí ab altres.

CARMETA.

Vosté 'l tè.

ESCOLÁSTICA. (*A Pau.*)

(*Cuidado en empendret certas llibertats.*)

(*Se' n va per la dreta.*)

PAU.

¡Qu' es celosa!

ESCENA II.

CARMETA y PAU.

PAU.

No soch 'l propietari, sinó l' arrendatari, marit de la dona y ella esposa mèva.

CARMETA.

M' agrada l' ocurrencia.

PAU.

Per lo que si se li ofereix alguna cosa, 'm trovará sempre á sas ordres.

CARMETA.

Vosté fa cara de ser un bon home y podria serme molt útil si 'm volgués complaure.

PAU.

(Volsthi jugá qu' aquesta bona senyora s' ha enamorat de mí.) Demani lo que vulga.

CARMETA.

Pues escolti. Es lo cás, de què jo soch casada; y tinch un marit molt celós.

PAU.

(¡Malament!)

CARMETA.

Que no pot tardar molt en arribá perque ha de vení ab l' altre cotxe. Assuntos de negoci l' han entretingut quant hem arribat á l' estació; m' ha acompanyat al carruatje, dihentme que vindria tant aviat com podria; per lo que li repeteixo que no pot tardar. En lo mateix cotxe, ha pujat un jove primet, ab un bigotet que tot just li sombreja, vesteix molt extremat y sab... mira de certa manera. Primé s' ha fixat molt detingudament ab lo meu pamet de cara...

PAU.

(¡Que Dèu n' hi dó!)

CARMETA.

Ha recorregut sa mirada tota ma persona, acabant per parlarme.

PAU.

¡Qu' atrevit!

CARMETA.

Jo, d' un principi, no n' he fet cás, creyent una broma de primera intenció; pero tant ha seguit ab sas paraulas poch sustanciosas, qu' ha arribat á ferme mal de cap. Las únicas paraulas qu' han surtit de mos llabis, han sigut per dirli que 'm marejaba, y ha contestat que desde que había sentit ma veu, que li era molt més simpática.

PAU.

Vaya una raresa.

CARMETA.

Ho pot ben dir...

PAU.

¿Y vosté voldría?...

CARMETA.

Com que m' ha manifestat desitjos de venirme á visitar... voldría donarli algun susto perque deixi de molestarme.

PAU.

Comprench. Si li sembla prou bè, jo m' encarrego de que aquest jove deixi de mareijarla, ab las sévas ximplerías.

CARMETA.

¿Qué pensa fer?

PAU.

¿Vol que me 'n encarregui?

CARMETA.

Si creu surtirne bé...

PAU.

Jo li asseguro qu' es de l' únich modo que pot surtir del pas.

CARMETA.

¿Puch saber cóm?

PAU.

Tant sols ab lo mèu jaqué, un sombrero y un bastó.

CARMETA.

'Ls trofeos del sexo masculí.

PAU.

Justament.

CARMETA.

¿Pero cóm?

PAU.

Ja ho veurá; vaig á posar mans á l'obra; hasta luego, senyora.

CARMETA.

Si surt bè en la empresa, li pagaré doble tot lo gasto que faré y ademès un bon regalo. .

PAU.

Corrent.

(*Se 'n va pèl fondo.*)

ESCENA III.

CARMETA.

¡Válgam Dèu! iquántas fatigas li tocan á una pèl sol fet de ser dona!

¡Quí pogués portar pantalons!

¡Quí pogués ser home! per no tenir de sufrir aquests inconvenients que fan de la dona una vida pesada. N' hi ha un tip dels homenots; 'n tenint tant sols quatre pèls á la cara, tot sembla que 'ls estiga bè; ioh! es qu' es prou... Va una senyora pèl carré ab lo cap baix, fent lo sèu camí y sense dir res á ningú.

L' un... ¡ay quins peuhets!... l' altre diu ¡quin cós! ¡quins ulls! ¡quin pamet! y fennos la gara, gara... 'ns ho repeteixen la mar de vegadas ibeneits! com si una no ho sapigués que tè una bonica cara.

Y tant perfidiosos que son; quántas vegadas si m' estés bè, 'ls clavaría 'ls *cinch ministres* á la cara. (*Senyalant 'ls cinch dits de la mà.*) Perque 'ls días que surto de casa per na de visitas y tinch la desgracia d' arreplegá algú rossegall pel carré, que 'm segueix darrera com un gosset d' aiga, 'm fá patí d' esperit y... ni sè lo que 'm naba á dir.

¡Oh! en tot y aixó no 'm recordaba de treurem lo sombrero y posarme ab comoditat. (*Ho fá.*) ¡Hont tinch

la bata? (*Registrant la maleta.*) Allí es... y... ¿las sabatillas? ¡Si me las haurè descuidat!

Efectivament; recordo que las tenia embolicadas ab un diari sobre la tauleta de nit.

¡Y tanta falta que 'm fan!

No puch donar un pas perque las polacras m' están molt estretas...

(*Se sent cantar á n' en Lluiset.*)

No hi ha remey, tinch de comprarmen unas altras, m' es precis.

¿Qu' es aixó? ¡Aquell mosquit! sí, justament; es 'l mateix, ab la véu lo conech... ¡Y sento passos!... y 's dirigeix aquí, és' ha vist desvergonyiment més gran? ¡Oh! sí; veig que no 's detè... ja es aquí.

ESCENA IV.

CARME y LLUISET (que entra per la dreta.)

LLUISET.

Senyora...

CARMETA.

¿Qui li ha permès posar los péus dintre de ma sala?

¿Qui li ha donat facultats?

Vosté no tè modos ni vergonya.

LLUISET.

Senyora, s' equívoca.

CARMETA.

Es faltarme al respecte.

LLUISET.

Sento que s' ho prengui aixis.

CARMETA.

Donchs, ¿quí es vosté? ¿qué busca y per qui 'm pren?

LLUISET.

Jo soch en Lluiset, busco amor y suposánt que vosté es una senyora de bon cor, la he seguit fins aquí per explicarli 'ls mèus bons pensaments, perque li asseguro que vaig ab bon fi. Jo l' estimó de veras, ab tota la...

CARMETA.

¡Basta! ¡prou! ¡prou!

LLUISET.

Déixim acabar, senyora...

CARMETA.

No pot ser.

LLUISET.

Si no 'm correspon... 'm mato.

CARMETA.

No puch, perque soch casada.

LLUISET.

¡Casada! ¡Ay! ¡Aguantim per Dèu, senyora! 'm des-
mayo... ¡Ay! ¡ay!...

(Queda en los brassos d' ella.)

CARMETA.

Are sí qu' estich divertida... ¡Socorro! ¡socorro! ningú
'm respon ¡socorro!

¿Si are arribés 'l mèu marit y 'm trobés d' aquesta manera?

LLUISET.

(iQu' estich bè!)

CARMETA.

Torni en sí... iretornis Lluiset!...

LLUISET. (Ab véu débil.)

No puch.

CARMETA.

¡Ah! sí? no pot y sent com jo m' esgargamello? pues aguantis tot sol.

(Donantli una empenta y retirantse.)

LLUISET,

¡Ay! ¿qué fa? Si 'm descuido 'm tira á terra.

CARMETA.

¡Ojalá! aixó ja passa de ratlla; no 'n tèn prou de fastidiarme ab las sévas paraulas, que fins fingeix desmays, per poguer estarse bèn repapat á las mèvas espatllas.

LLUISET.

Puch assegurarli qu' hi estava molt bè.

CARMETA.

¿Sí? donchs toqui 'l dos immediatament d' aquí.

Ja li he dit que soch casada, y la presencia de vosté dintre d' aquesta habitaciò, 'm pot comprometre.

LLUISET.

¿Qué diu? ¿'m treu fora de la sala? ¿'m desprecia? ¡Ay! ¡ay! torna á venirme 'l desmay...

CARMETA.

Lo qu' es are... no l' aguento.

LLUISET.

¿Ah, nó? donchs no 'm desmayo.

CARMETA.

Vosté es molt pesat... jove.

LLUISET.

Se equivoca, senyora; soch dels més lleugers. En quant á sals mortals no 'n sèn fer, pero de brincos, qu' es com si diguéssim sals venials, miri...

(Cantant y ballant los schotis de la «Diva.»)

CARMETA.

Vull dir que las importunitats de vosté, m' acaban de marejar fins al extrém de fastidiarme.

LLUISET.

Que graciosa es ab la manera de dir las paraulas. Cada despreci dels de vostè, es una nova flama que 'm penetra al cor, per aumentar mès l' amor que per vosté sento.

CARMETA.

(Ab aquest beneit, no acabarè may, l' únich remey pera lliurarme d' ell, serà donarli una esperansa perque després lo mèu marit s' encarregui de despatcharlo.)

LLUISET.

(Qué estarà pensant.)

CARMETA.

Pues bè, Lluiset; en tot y lo ser casada, vosté m' es molt simpátich y... (malehida l' hora en que 't vareig coneixer) y... com son cosas aquestas que... encare que una correspongui no pot donarho á compendre per los molts compromisos que pot portar, li prego que 'm dcixi estar ab repòs tant sols mitj' hora, per pensar millor lo que dech fer.

LLUISET.

¡Oh! ¡gracias, senyora! permetim que li besi la...

CARMETA.

No es hora encare.

LLUISET.

Estich sumament agrahit.

CARMETA.

Dech ferli una advertencia; en lo tren de las dotze arribará lo mèu marit; aixís es que si al venir per la contestació s' apercibeix d' alguna cosa, marxi desseguida.

LLUISET.

Aixó vá pèl mèu compte; com que ja tinch los péus á propòsit...

(Fent uns quants brincós.)

CARMETA.

Fins mès tart...

LLUISET.

Está bè, senyora.

CARMETA.

Estigui bo. (Així 't trenquessis las camas.)

LLUISET.

Gracias. A la mitj' hora en punt me tindrà aquí.

(Se 'n vá per la dreta.)

ESCENA V.

CARMETA.—PAU.

PAU.

(*Entra pèl fondo ab lo jaqué, sombrero, etc.*)

Aquí tè vosté la sèva salvaciò.

Lo jaqué, sombrero... y bastò.

CARMETA.

En aquest moment acaba d' anarsen.

PAU.

¿Quí?

CARMETA.

Aquell xixarel-lo.

PAU.

¡Llástima de no haverlo trobat! (Y me 'n alegro, per quant es bè'n segú que m' haurè estalviat algun disgust.)

CARMETA.

¿Y qué s' ha de fer ab tot aixó?

PAU.

Ho posarém á la cadira mès prop de la porta y l' éxit es completament segur; perque al adonarsé d' aquests trofeos, creurá realment ab l'arribada del sèu marit; y en semblants cassos, veig natural y lógica la retirada del sèu pretendent, per por de que no li vagi alguna cosa entre cap y coll. Aquests de l' *aiga lifa* solen ser tots molt delicats y acostuman guardar sempre la pell, fugint del perill.

CARMETA.

No está mal pensat. Sabré correspondrer lo sèu bon pensament.

PAU.

Senyora, no 'm crech digne de premi per tant poca cosa.

CARMETA.

Doble hospedatje, ja li he dit; y en proba del agrahiment, aquí tè aixó per adelantat y á compte...

PAU.

Senyora, jo no puch permetrer...

(*Girantse d' espatlla y allargant la mà.*)

(iDos duros! ique bona senyora!)

CARMETA.

¿Ne tè prou?...

PAU.

¡Oh! mil gracias.

¿Tè res més que manarme?

CARMETA.

Nó... dich, sí.

¿Hi ha bons sabatés en aquest poble?

PAU.

¿Que s' ha de fer posar mitjas solas y talons? ja li arreglaré jo mateix perquè están molt lluny.

CARMETA.

Nó, home, nó; voldria comprarme unas sabatillas porque m' he descuidat las mèvas y las botinas me fan mal.

PAU.

L' únich que las tè bèn fetas es 'l que hi ha frente l' estaciò, á mitj' hora d' aquí.

CARMETA.

¿No podria facilitar-me algun mosso per enviarlo á buscarne?

PAU.

Jo mateix. (Mentres me pagui 'l doble de lo que valen.)

CARMETA.

¿Sab los preus?

PAU.

N' hi ha de totes classes.

CARMETA.

Compri las millors que trobi.

PAU.

¿Y la mida?

CARMETA.

Es veritat, aquí tè una botina.

(Trayentlla de la maleta.)

Y procuri que sigan un poch més amples.

PAU.

Está bè.

(Presentantli la mà.)

CARMETA.

¿Quant li tinch de donar?

PAU.

Nó sè 'ls preus, senyora.

CARMETA.

Aquí tè deu pessetas.

(Donántlashi.)

¿Li sembla si 'n tindrà prou?

PAU.

Veurém; si n' hí faltan, ja 'ls hi afegirè. (Las millors que ven en Cosme las fá pagar á duro, bè puch jo molestarme un rato pera guanyar altre tant.)

CARMETA.

Voldria tenirlas com més aviat millor.

PAU.

Perdi cuidado perque me n' hi aniré volant.

¡Ah! Si 'l' Escolástica, la mèva dona, li pregunta per mí.....

CARMETA.

Lí contestarè qu' ha sortit per un recado mèu.

PAU.

Com qu' es també un poch celosa, no 'm deixa un moment de repós y en no veyentme á cada quart d' hora, mou un escándol cridantme y buscant per totas las salas y demès habitacions de la casa.

CARMETA.

Ja 's veu que vosté es perillós.

Perque, la vritat, á ser vosté marit mèu, 'l vigilaría molt, perque vamos que fá una cara d' espatutxí...

PAU.

(Aquesta senyora 'm busca.)

CARMETA.

(Pobre home.)

L' espero ab impaciencia.

PAU.

Vaig com un llam.

(iAy! si la dona l'arriva á sentir.)

(*Se 'n vá per la dreta.*)

ESCENA VI.

CARMETA.

Are arreglar lo que mès convè.

(*Posa 'l jaqué, sombrero y bastò á la cadira,
al costat de la porta esquerra.*)

¡Magnífich! Aixó no vá mal.

Me sembla que del susto... s'evaporisa per sempre mès, lliurantme de tots los mals ratos que m' hauría pogut fer passar. Si en tot y aixó no 'n tèn prou, lo mèu marit se cuidarà de rematar l' assumpto.

Lo principal es salvá 'ls compromisos que podria ocasionarme aquest tal Lluiset.

Entre tant qu' espero al Sr. Pau, me n' aniré á canviar lo vestit de viatge.

(*Trayentho de la maleta.*)

La bata... la tinch al mundo, 'l mocador... pintas... respall... ja 'n tinch prou.

L' atrevit saltim-banquis, crech que fins sería capàs d'apretar la porta pera entrar á l' altre departament.

Me tancaré per dintre, qu' un previngut val per mil.

(*Se 'n vá per la porta esquerra, sentintse
com tanca per fora.*)

ESCENA VII.

ESCOLÁSTICA.

¡Pau! ¡Pau! (*Desde fora.*)

(*Entrant y registrant la saleta del fondo.*)

¿Ahont diable s' haurá ficat? Quant mès lo necessito es quant menos lo trobo. ¡Paaaau...! Com si li diguès Llusia.

Ell quí sab hont para, y jo entre mitj d' aquests ga-

lifardeus de viatjants, que no 'm deixan un moment de repós.

Acabo d' arreglar la sala número 1, ¡¡¡Escolástica!!! cridan al número 2: al comensar aquest ¡¡¡Escolástica!!! ¿que no está encare lo 3...? y en tot y ser tant llarch lo mèu nom d' Escolástica... tinch por qu' un día n' abusarán tant d' anomenarlo que de tant gastarmel no m' hi quedarà una sola lletra.

(*Al apercibirse del jaqué, etc.*)

¡Ay alabat siga Dèu!... (*Fentsen créus.*) Qué veig... y jo tonta de mí... ¡Ja, ja, ja! Mira, mira la gata moixa.

Ay Senyor, tenim de aguantar... unas impertinencias y unas cosas...

¡Mireu la senyoreta! y semblava la casta Susagna. Bè,

sí; com la majoría de las que viatjan solas... Tanquém la boca y deixam retirar... ¡Sembla mentida!

(*Anantsen per la dreta pero ab atenció sempre á la cadira de l' esquerra*)

Pero... ¡Dèu del cel!... Jo aixó ho conech... (*Especionant.*) Es la casaca-del home.

Del pillo del meu marit...

(*Apretant la porta.*)

¡Están tancats! y veig la clau al pany per dintre..... Pot la muller escarrassarse treballant pèl porvenir de la casa, mentres lo marit... malgasta lo poch que jo estalvio ab *cucuts*, que deya aquell senyor que havia estat á París. No puch contenirme més; aixó no déu quedar aixís. Hi ha d' haver un escándol que sols pot acabar ab lo divorci.

Me 'n vaig á casa de la Vila á vèuer l' arcalde...

Que vinga aquí... que 'ls sorprenga... que portin á la galera á la usurpadora de marits y dongan lo cástich que 's mereix al home que en sa propia casa y en presencia casi de sa muller se burla dels drets ó debers matrimonials. Aixó es indigne... No hi ha que pérdrer un sol moment. ¡Quíns marits! ¡Quíns marits!

(*Marcha per la dreta.*)

ESCENA VIII.

LLUISET.

(*Entra per la mateixa cantant.*)

¡La donne è movil-le!...

Per fi ha arribat l' hora...

Una dona que á las primeras horas se 'm mostraba esquivada, la he convensuda ab mas bonas rahons, m' ha costat per cert.

La veritat es que la mèva figura... y aquest aire que tinch de seductor, no hi ha dona que 'l resisteixi.

M' ha demanat mitj' hora pera pensar milló lo que ha de fer.

¡Una esperansa! De la que 'n espero un bon resultat.

¡Una dona bonica y casada!

Es lo qu' ha sigut sempre món bell ideal.

¿Qué importa passar tota una nit dintre un armari, sota d' un llit ó bè prenent la fresca tancat en un balcó? Aquests cassos inesperats, aquestas contrarietats, son

una espècie de *caloríferos* que converteixen en volcan desfet, las mès petites espurnas de foch, del cor d' un home enamorat.

Sense totas aquestas contrarietats, l' amor seria lo que 'ls castellans ne diuhen un *mito*; perque..

¿Qué seria lo bó, sens lo dolent, y 'l goig sense 'l dolor?...

No podria distingirse una cosa de l' altre, tot seria monótono...

(*Apercibintse del jaqué, etc.*)

Pero... que... si...

¿Haurá arribat lo sèu marit?

Per vida de... jo m' escamo...

Ab tot y lo dit, lo principal es guardar la pell y lo millor medi es fugí del perill.

Esperarè ocasiò de trobarla sola; aquesta vegada he sigut poch espavilat.

¡Si 'm descuido!... ¡Jo mateix donava la carn al llop!

Pero lo bó es que m' he estat fins are á la pòrta d' entrada y no he vist á ningú. ¿Per hont haurá vingut?...

(*S dirigeix á la dreta per marchar.*)

ALBERT. (*Desde fora.*)

¿Hont son 'ls amos d' aquesta fonda?

LLUISET.

Aquesta véu la conech..... no 'm cap dupte..... es lo marit...

¡Estich perdut! y sembla que s' acosta... hont m' amagaré? Allí... no hi ha cap mès remey.

(*S' amaga á la saleta del fondo.*)

ESCENA IX.

ALBERT. (*Entra per la dreta*)

Pues vaya una cosa mès particular; habèm quedat en buscar hospedatje á la fonda de 'n Pau, y no la trobo en lloch.

Ella ha d' estar aquí, no 'm cap dupte. Y lo mès extravagant es, que ni trobo á n' ella, ni 'ls *dueños* de la casa. ¿Si m' haurè equivocat de fonda? Pero. nó.....

aquesta es la mateixa en que he vingut jo en diferents èpocas de la estaciò y... (*Veyent la maleta*) reconech perfectament la mèva maleta de viatge y la sèva sombrilla.

Efectivament, aquest es lo sèu quarto. Haurá sortit á passeig. Pero á qui se li *antoja* anar á pendrer una solayada en rigoròs estiu y á l' hora mès calurosa del día?

¡Una dona tan delicada com es que á no ser per lo que diria la gent, sortiria ab sombrilla totes las nits, per por de que la lluna li torrès la cara! ¡Ah! tonto de de mí; s' estarà á l' arcoba cambiantse de vestit.

LLUISET. (*Desde 'l fondo.*)

(Aquest home 'm busca... no 'm cap lo menor dupte.)

ALBERT. (*Veyent lo jaqué, etc.*)

Pero... ¿qu' es això? ¿qu' es lo que 's presenta á ma vista?

¿Será que 'ls celos 'm fan veure visions? Nó, nó; impossible, no la crech capás.

¡Ah! ja entench, será una visita, pero vaya un capricho rebreer á l' arcoba!

(*Empenyent la porta.*)

Per vida de...

¡Ab porta tencada y la clau 'l pany per la part de dins!

¡Y 's queixaba de tenir un marit celós!

¡Jo que l' estimaba tant!

Una dona que la tenia per un angel de bondat y 'm resulta de las que Dèu va treurer del Parais.

Es impossible passar mès temps aixís.

LLUISET. (*Desde 'l fondo.*)

(Que furiòs está.)

ALBERT.

La mort ho esborra tot; perque la mèva honra quedí en lo lloch que li correspon es precís que tots dos deixin d' existir, es precís que morin; afortunadament vaig sempre ab mon company de viatge. (*Trayent un revólver.*) Aquest salvará l' honor.

LLUIS. (*Desde 'l fondo.*)

(¡Bomba! ¡Si d' aquesta cscapò, moriré de pó.)

ALBERT.

Sanch y estirmini loh! sí, no hi ha altre solució.

LLUISET. (*Desde 'l fondo.*)

(iMal punt m' he buscat!)

ALBERT.

Pero... deixemhi pensar...

Si 'l matés aquí, fóra un assassinat... que seria descubert desseguida y 'm portarian á la presò.

Lo millor será un desafío, sí, sí; un desafío. Pero... ¿y si ell 'm mata á mí?... Ella quedarà lliure y podrà fugí á Fransa ó al Puchet...

Mes no hi ha remey; l' honor del home es primer que tot.

No perdém temps, que podrà escaparse. Tinch de buscá testimonis y un' altra arma. ¡Donas! Desgraciat del que se 'n fía.

¿Quí 'm podrà ser de més utilitat en aquest cas?... Ja 'l tinch, l' amo de la fonda; en Pau.

Mes... no l' he trobat en lloch; 'l buscarè fins que compareixi. ¡Pau! senyò Paul ¡¡D. Paaau!!

ESCENA X.

ALBERT.—PAU (ab las sabatillas sota del bras).

PAU (*surt per la dreta.*)

¿Qué vol de 'n Pau ab tanta guerra de crits. ¡Ah! es vosté.

ALBERT.

¡Sí senyò, 'l mateix!

PAU.

¡Quant temps sense véurell!

¿Qué tal?...

ALBERT.

Tant malament com vulga...

PAU.

¿Qué diu are?

Vosté deurá sè 'l senyor de...

ALBERT.

De la senyora... sí. (La cara 'm cau de vergonya.)
Pero suposo que deu ignorar tot lo que passa.

PAU.

Ca, no senyor, ho sè tot.

ALBERT.

¡Y ho diu com si res!

PAU.

Figúris si n' estich enterat, que jo mateix li he proporcionat. Vegi si ho sabré.

ALBERT.

¿Vosté?... ¡Oh, y del modo com ho diu!...

PAU.

Sí, jo, jo. ¿Qué l'estranya?

¿No 'm creya ab tant talent?

ALBERT.

(¡Sembla mentida, ho veig y no ho crech!)

¿Ab quin dret li ha proporcionat?

PAU.

Ja veurá... A mí sempre m' ha agradat afavorir al pròxim y principalment á las senyoras.

ALBERT.

No sè quin Dèu me detè... (*Apuntantli 'l revólver.*)
com no li esberlo la closca...

PAU.

¡Ey! ¿qué fá...

Vaya, féu favors á bestias...

ALBERT.

Favors diu... calli, calli per Dèu, que m' exalta y estich fins al punt de dalt.

Vosté d' aquí ja no se 'n mou, tindrà de ser padrí.

PAU.

¿Jo? ¿De qui? ¿Quín día batejan? ¿De qui es la criatura?

ALBERT.

Li he dit que calli; no estich per mès plagassitats. Si s' escapa, lo cap de vosté me 'n respón; ab aixó no 'l deixi sortir.

PAU.

¿Quí s' ha d' escapar?

ALBERT.

Prou.

¿Qué t'è algun revólver á casa?

PAU.

Las únicas armas que tinch, son las de matá cunills y pollastres.

ALBERT.

Sembla que vosté está disposat á riures de mí.

Ja 'n trobaré.

Li adverteixo que no deixi sortir á ningú, ó del contrari... (*Apuntantli 'l revólver.*)

- PAU.

¡Ave María puríssima! Pero escolti...

ALBERT.

No m' entench de rahons; ja li he dit.

(*Marcha per la dreta.*)

ESCENA XI.

PAU.

¡Endavant! ja estich sitiats.

¡Oh! y lo millor de tot, que no deixi sortir á ningú.

¿A quí no tinch de deixar sortir? Després del favor, que tindria de portarme ab palmas... Bè, un ó altre m'ho recompensará. Déixam anar á trucar á la porta de la senyora, que deu estar impacienta per las sabatillas.

LLUISET.

(Una bona ocasió per fugir.)

(*Al volguer sortir se torna á ficar dintre quant entra Escolástica.*)

ESCENA XII.

PAU.—ESCOLÁSTICA.

ESCOLÁSTICA.

¡Ah brétul! vina aquí, vina.

¿Hont anavas are?

PAU.

A portarli aixó.

ESCOLÁSTICA.

¿A veurer, qu' es? (*Prenentli y desembolicantli 'l paper.*) ¡Unas sabatillas novas! y tens cara per dirme al davant... ¡Poca vergonya! ¡Lladre de la mèva salut, que 'm tens de matá á disgustos!

PAU.

Pero dona...

ESCOLÁSTICA.

Sí, vaja; tú regalant sabatillas y la tèva dona que vagi ab sabatots ¿vritat?...

¡Quíns marits!

PAU.

No regalo res, dona, déixam dir.

ESCOLÁSTICA.

¿Qué 'm contas á mí?...

PAU.

No, maca...

ESCOLÁSTICA.

No 'm vingas ab pamplinas.

Lo que tú voldrías, que jo 'm morís d' una enrabiada per fer de las tèvas. Pero has sigut un tonto; per fer aixó no tenías necessitat de casarte ab mí. Ja sabs que tot lo de casa es mèu, perque quant me vaig casá, no vas portá un céntim.

Pues d' avuy endavant, jo seré la mestressa d' aquesta fonda y vull divorciar-me.

PAU.

¿Qué dius are?

ESCOLÁSTICA.

Que vull lo divorci; ¿vols que ho repeteixi cent vegadas?

PAU.

¿Qué t' he fet, pobre de mí?... Deixam enrahonar.

ESCOLÁSTICA.

¡Que 'n tens poca de vergonya!

¡Que n' ets de deixát de la má de Déu!

M' ho fas al devant... y volías que jo no t' ho hagués conegut.

L' arcalde ja n' está enterát; m' ha fet anar á cal jutje, que no trigará gaire á venir... sí... es d' aquells que no s' hi pensa gaire... en comprnent la rahò envia als culpables allá hont li dona la reyal gana.

PAU.

¿Qué t' empatollas del jutje?

ESCOLÁSTICA.

¿Encare 'm vols fer esgargamellar més?...

¿Hont es ella? perque ab aquesta, la justícia, vull fèrmela jo mateixa.

PAU.

¿Qué vols fer? ¿A n' aquí?...

ESCOLÁSTICA.

¿No es al quarto ella?... (*Per lo jaqué, etc.*) Encare hi ha la mostra...

Déixamhi anar.

PAU. (*Aguantantla.*)

¿Qué li vols aná á fer?...

ESCOLÁSTICA.

La vull escanyar.

PAU.

Cálmate y escolta, dona...

¿Qué t' has tornat boja?...

Ja m' apuras.

ESCOLÁSTICA.

No 'm maltractis y deixam estar.

PAU.

Pues allí no hi vas.

ESCOLÁSTICA.

Encara la defenses, murri...

Ni pots dissimular...

PAU.

No fassis un disbarat...

ESCOLÁSTICA.

Com se coneix que te las eus ab una dona.

PAU.

Escolástica, no m' acaloris...

ESCOLÁSTICA.

A mí amenassas... pégam, vejám, pégam...

LLUISET. (*Desde 'l fondo.*)

(Quín embolich.)

ESCENA XIII.

Los mateixos y ALBERT.

ALBERT.

¿Qué tenen?

PAU.

Calla per Dèu; qu' aquest es lo seu marit.

ESCOLÁSTICA.

¿Ah, sí? Pues aquest brétol es la causa de tot.

ALBERT.

Ja ho sè, ja; precisament ell serà un dels testimonis pèl desafío.

¿Hont es lo traidor?

ESCOLÁSTICA.

¿Lo traidor? ¿Que no 'l veu? Es ell mateix.

ALBERT.

¿Qué diu are, ell es lo que hi havia dintre?

ESCOLÁSTICA.

Sí senyó.

ALBERT. (*Intencionat.*)

(No hi ha revenja.)

PAU.

Si no 'm deixan explicar, no s' aclarará res.

ALBERT.

No vull més explicacions. A fora espera un cotxe, dos armas y 'ls testimonis. Y m' ha de dar las gracias per no haverli fet los comptes aquí mateix. Segueixi.

PAU.

Ca barret... no estich per romansos; la gent parlant s'entén, pero á tiros, francament, confesso que no soch dels més valents.

ESCOLÁSTICA.

No precipitarse que vè 'l jutje; primer déiximel despatxar á na mí.

(*Entra 'l jutje ab un municipal.*)

ESCENA XIV.

Los mateixos, JUTJE y MUNICIPAL.

JUTJE.

Dèu los guardi. (*Tots li fan reverencias.*)

ESCOLÁSTICA. (*Pèl jaquè.*)

Aquí tè encare 'l cos del delictè, senyor jutje; la fulana encare es á dins.

ALBERT.

¿Qué intenta?

ESCOLÁSTICA.

¿Qué n' ha de fer?

ALBERT.

Es que hi ha la mèva senyora.

ESCOLÁSTICA.

Prou que ho sè y 'l compadeixo.

JUTJE.

¿Qui es ell?

ESCOLÁSTICA.

Lo pillo del mèu marit.

ALBERT.

Aixó es una imprudencia.

JUTJE.

Calma, calma; tot s' arreglará.

LLUISET. (*Desde dintre.*)

(Está vist, s' ha descubert qu' ella m' estima.

ALBERT.

¡Quínas donas! ¡Quínas donas!

ESCOLÁSTICA.

¡Quíns homes! ¡Quíns homes!

JUTJE.

¿Qué pensan fer?

ESCOLÁSTICA.

Delatarlos perque se 'ls donga 'l cástich que més mereixin.

ALBERT.

¡Tiembale la esposa infiel!

LLUISET. (*De dintre.*)

(Sembla que fassin lo *Drama Nuevo.*)

JUTJE.

Calma, calma; tot s' arreglará.

ESCOLÁSTICA.

Qué calma, ni qué romansos.

LLUISET. (*De dintre.*)

(Pujaré dalt del armari qu' aquí no estich segú.)

ALBERT.

Disposi vosté que 's fassi obrir la porta.

ESCOLÁSTICA.

Millor fora tirarla á terra.

JUTJE.

Calma, calma.

PAU.

¿Puch explicarme jo?

JUTJE.

Parli.

PAU.

Pues es lo cas, que un tipo perseguía á la senyora del senyó y que he posat la mèva roba aquí, perque l' altre creyés l' arribada del marit y...

ESCOLÁSTICA.

Las rahons no 'm convensen; faltan las explicacions d' ella.

ESCENA XV.

Los mateixos, CARMETA y després LLUISET.

CARMETA. (*Porta esquerra.*)

Quín escándol, no gosava á sortir de pò.

(*Cau l' armari del fondo ab gran terratremol.*)

ALBERT.

¿Qu' es aquest soroll?

JUTJE.

¡Calma, calma!

(*Arriban tots al fondo.*)

Un armari que ha caigut.

ESCOLÁSTICA.

¿Per ell sol?

JUTJE.

Y un jove estirat á terra.

PAU. (*A Lluiset agasantlo per l' orella y portantlo al mitj de l' escena.*)

¿Qué feya aquí vosté, senyoret?

CARMETA.

Aquest es la causa de tot.

ALBERT.

¿Qué significa aixó?

LLUISET.

Jó... anava... quant l' he vist, á pujar á dalt del armari...

ESCOLÁSTICA.

Sí, y ha caygut.

(*Ab to burlesch.*)

¿Qué s' ha fet mal?

Llástima de cas, que no se li hagi separat del coll.

JUTJE.

Ja ho comprench.

Lo senyor, que tot lo mon lo coneix per un adulator
y que la senyora haurá volgut barlar. (A Lluiset.)

No necessito més explicacions.

Y vosté, senyoret... si en altra ocasió vá tenir la sort

d'escaparse, quan aprofitava 'ls ratos de la mèva au-
sència per visitar á la mèva muller, aquesta vegada, lo
qu' es aquesta vegada, no li valdrá.

¡A la prevenció! Segueixim.

¡A la prevenció!

LLUISET.

¡Que un jove tant elegant s' hagi de veure d' aquesta
manera!

(*Marchan Lluiset, Jutje y Municipal.*)

ESCOLÁSTICA (A Pau.)

¿Y aixó de las sabatillas?

PAU.

Las he anadas á comprar, porque me las pagará dobles. ¿Ho veus si miro per la casa?

ALBERT.

¿Y aixó del jaquè y demès?...

CARMETA.

Ja os ho explicaré tot dinant.
Are aném á descansar.

PAU. (*Al públich.*)

Si ab lo juguet, han passat
lo rato prou divertit,
demano... (si 'ls ha agradat)
un aplauso dedicat
À LA SOMBRA D' UN VESTIT.

TELÓ.

OBRAS DEL MATEIX AUTOR

QUE 'S TROVARÁN EN LAS PRINCIPALS LLIBRERÍAS.

Qui molt abrassa... Pessa catalana en un acte y en vers, (segona edició il·lustrada).	4 rals.
Lo tret per la culata. Sarsuela catalana en un acte y en vers	4 »
!!!A la Rambla!!! Sarsuela catalana en un acte y en vers	4 »
La sombra de un vestit. Pessa catalana en un acte.	4 »
Mala lluna. Pessa catalana en un acte y en vers (tercera edició).	2 »
Modus-vivendi. Pessa catalana en un acte y en vers, (segona edició).	2 »
Palpitacions. Col·lecció de poesias sérias y festivas il· lustradas per Apeles Mestres, Carrasco, Llo- rens y Rius y altres. Un tomo de 48 pàgines.	2 »
!!!Allò!!! Versos picants, salats, dolços, verts y madús. Un quadern cada mes.	1 »
Del Infern á la Gloria. Novela picaresca.	1 »
Amor Etern. Cuadret tragich semi-històrich (tercera edició)	1 »
Cromos. Colecció de quadros á una sola tinta y ab di- ferents tóns.	1 »

INÉDITAS.

Temps perdut. Pessa catalana en un acte y en vers.	
Per poders. " " " " "	
.. Viatje cómic, líric, fantàstic, terrorífic y màgic, en tres actes, escrit en vers y prosa.	
Trofeos masculinos. Pessa castellana en un acte.	

!!!ALLÓ!!!

Colecció de versos picants, salats, dolços, verts y madús,
il·lustrats ab magnífichs foto-grabats.
Un quadern de 16 pàgines lo dia 1er de cada mes. Preu 1 ral.

EN PRENSA

Lo monolech Vigilia de casament, valdrá 2 rals.

Imprenta de Luís Tasso Serra, Arco del Teatro, 21 y 23.